

Nick de Koning

Kliniek Zuid

Tegen elke prijs

ROMAN

Maak kennis met de wereld van Kliniek Zuid waar
schoonheid te koop is, maar niets is wat het lijkt...

TEGEN ELKE PRIJS

Nick de Koning

Tegen elke prijs

KLINIEK ZUID
DEEL I

Roman

Naar een idee van Melissa Hendriks

Uitgeverij VBKLab
VBKMedia B.V. / Utrecht
ISBN 9789032520236 (paperback)
ISBN 9789032520137 (e-book)
ISBN 9789032520199 (audioboek)
NUR 340
© 2022 Nick de Koning
Omslagontwerp Bij Barbara
Zetwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij VBKLab vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

VBKLAB

1

‘Kijk, het zit zo: jij wilt scoren en zij willen dat niet. Dus als je op de verdedigers gaat letten, dan kom je natuurlijk nooit bij het doel. En dat is dus wel waar je het voor doet.’

Selma Valinko lacht over haar beroemde tafel naar Ricky Wintertuin. ‘Maar jij kwam mooi met een gebroken neus het veld af.’

De voetballer trekt een zuinig gezicht en wrijft even over zijn neus. ‘En een goal.’

‘En een goal,’ bevestigt de platinablonde talkshowhost. ‘Hebben we daar beelden van, jongens?’

Het filmpje wordt meteen ingestart. Op de schermen is te zien hoe Ricky Wintertuin in de interland tegen Servië slalomend met de bal aan zijn voet de ene na de andere verdediger wegspeelt, totdat hij gemeen onderuit wordt geschopt en een elleboog vol in zijn neus wordt geramd.

‘Au!’ gilt Selma Valinko.

‘Hier word je dan getackeld in de zestien,’ licht Wintertuin toe.

Op beeld is te zien dat hij weliswaar onderuitgaat – het bloed spuit uit zijn neus –, maar de bal toch nog een trap

na geeft, in een weergaloze omhaal. De actie eindigt in een goal.

‘Boem, door de kruising!’ stelt Wintertuin tevreden.

Het studiopubliek barst los in applaus.

‘Ongelooflijk,’ straalt Selma.

Ricky Wintertuin lacht breed.

‘En je ziet er niks meer van.’

‘Ze hebben me meteen teruggebracht naar Nederland. Je wilt wel behandeld worden door de beste, ja toch?’

In de lobby van Kliniek Zuid wordt net zo hard geapplaudiseerd als in de studio. Dokter Caro Benedict zet het geluid van de televisie zachter als het volgende item wordt aangekondigd. Ze doet moeite om bescheiden te kijken, maar ze kan het niet helpen dat er toch een lachje doorbreekt.

‘Oké, ik geef het toe: dat is een mooie neus geworden.’

‘Vergeet niet dat wij al van je hielden toen je nog niet beroemd was,’ grijnst Marc Zimmerman, de tweede cosmetisch arts van Kliniek Zuid. Caro en hij werken al samen vanaf het begin, toen Caro het bedrijf net begonnen was en ze alleen nog maar de eerste twee verdiepingen van het pand bezet hielden. Marc kijkt om zich heen. Er is sindsdien veel veranderd. Kliniek Zuid lijkt op geen enkele manier meer op de beginjaren. De schitterende receptieruimte met een marmeren vloer, de kubistische sculptuur, bonsaiboompjes en de glanzende balie straalt succes en rijkdom uit. De behandelruimtes zijn mooi en licht, de operatiekamer is voorzien van de allerlaatste snuffjes. Ricky Wintertuin is niet de enige beroemdheid die de weg naar Kliniek Zuid heeft gevonden. Door de jaren heen hebben ze een mooie klantenkring weten op te bouwen en inmiddels bezitten ze

het hele pand. Sterker nog: ze groeien uit hun jasje en moeten uitbreiden. Misschien zelfs een nieuwe arts aantrekken.

Robbert trekt de kurk uit een fles Ruinart. Suus, de receptioniste, zet de champagneflûtes op de balie, zodat hij kan inschenken. Ze ziet er zoals altijd tot in de puntjes verzorgd uit, zij het een tikje buitenissig.

‘Denk je dat hij snel terugkomt voor een controleafspraak?’ vraagt ze aan Caro.

‘Ricky Wintertuin?’

Suus knikt – iets te gretig. Caro moet er inwendig om lachen. Ze is dol op Suus, ook al is haar officemanager zo nieuwsgierig dat ze haar met enige regelmaat in verlegenheid brengt in haar pogingen toch vooral niets te missen. Maar Caro weet dat ze mazzel heeft met haar; Suus’ gevoel voor kantoorpolitiek is ongeëvenaard en ze houdt Caro met meer genoeg dan fatsoenlijk is op de hoogte van alle roddels. Wat Suus dan weer niet doorheeft, is dat Dide al jaren tot over zijn oren verliefd op haar is. Ook vanavond durft de verlegen operatieassistent geen move te maken, terwijl iedereen elkaar toch om de hals valt in verband met de vermelding van Kliniek Zuid bij Valinko. Hij staat verdekt opgesteld, half achter Esma, de psycholoog die aan de kliniek verbonden is om het voor- en natraject van de operaties te begeleiden.

‘Vraag haar gewoon mee uit!’ zegt Esma. ‘Wat is het ergste wat je kan gebeuren?’

‘Ze zou me kunnen hóren,’ sputtert Dide.

Esma schiet in de lach. ‘Je bent veel te bescheiden. Voor hetzelfde geld droomt zij ook al jaren van jou, maar is zij óók te verlegen om het te zeggen.’

Suus deelt de flûtes uit. Haar lange krullen dansen over

haar rug en ze straalt een jaloersmakend soort zelfvertrouwen uit.

‘Dank je,’ zegt Dide als hij het glas van haar aanneemt, maar als hij oogcontact probeert te maken, is Suus alweer doorgelopen naar Esma, dus doet hij serviel een stapje achteruit en staart in zijn flûte.

‘Op mijn vrouw,’ zegt Robbert terwijl hij het glas heft. ‘Niet alleen omdat ze zo gek is geweest om zoveel jaar geleden met me te trouwen, maar ook omdat ze alles is wat ze is: briljant!’

‘Op Caro!’ zegt Marc.

‘Op Caro!’ zeggen ze allemaal terwijl ze klinken.

Caro kijkt om zich heen. Heel even, hier ter plekke, voelt ze zich volmaakt gelukkig, omringd door haar collega’s en haar geliefde, op de plek die ze helemaal zelf heeft opgebouwd en die zo’n succes is geworden. Veel tijd om van het moment te genieten heeft ze echter niet, want Suus slaat met een knots van een ring tegen haar flûte om de aandacht te krijgen. Iedereen kijkt naar haar als ze midden in de kring gaat staan, genietend van de aandacht.

‘Dan heb ik ook nog een verrassing,’ zegt Suus, en ze laat een stilte vallen voor het effect. Ze strijkt over haar heupen, vandaag gehuld in de fuchsiaroze kokerrok die zo strak is dat het een wonder is dat ze erin kan zitten, en draait zich dan stralend naar Caro.

‘Dat wij allang weten wie de beste is, is duidelijk,’ zegt ze. ‘Wij.’

‘En Ricky Wintertuin!’ roept Marc.

Iedereen lacht, maar Suus maant hen tot stilte, want ze is beslist niet van plan zich dit moment te laten afpakken. Ze haalt een briefje uit haar decolleté en vouwt het open.

‘Vanmiddag kwam er een brief van het Pellis Award Gala.’

Ze kijkt haar collega’s over de rand van de brief met een veelbetekenende blik aan.

Dide verslikt zich in zijn champagne.

Esma wrijft over zijn rug tot het weer gaat.

Suus gaat verder. Ze haalt even diep adem en gooit het er dan in één keer uit. ‘Caro is genomineerd voor een Pellis Award voor haar baanbrekende werk met betrekking tot het herstellen van een te ver doorgebleekte huid!’

Nog voordat Caro kan reageren wordt ze al omhelsd door Suus.

‘Gefeliciteerd!’

Suus overhandigt Caro de brief van het Pellis Award Gala. Die laat haar ogen vluchtig over de eerste alinea glijden en kijkt dan op naar Robbert. Ze knikt.

‘Hoe geweldig is dit?’ roept Suus. Ze pakt de fles en schenkt de glazen bij. ‘Weet je wel wie de Pellis eerder gewonnen hebben? Dokter Steenbergen. Wilson Carter. En nou wij!’

Marc, Dide en Esma beginnen te stralen en feliciteren Caro.

‘Kijk eens hoe blij Suus is dat ze genomineerd is,’ grijnst Marc.

‘Ze heeft gelijk,’ zegt Caro. ‘We hebben dit ook met z’n allen gedaan.’

Robbert ziet het glimlachend aan. Als iedereen zijn vrouw gefeliciteerd heeft, loopt hij naar haar toe en knijpt haar zachtjes in haar hand. ‘Je bent ongelooflijk,’ zegt hij.

Caro laat haar hoofd even tegen zijn schouder rusten. ‘Morgen zeggen we het tegen Teun en Sofie.’

‘Nooit van gehoord,’ zegt Sofie. Ze neemt niet de moeite om op te kijken van haar telefoon. ‘Wat is dat?’

Caro en Robbert zitten met het hele gezin in de Range Rover, op weg naar het verplichte zondagsbezoek bij Robberts ouders. Die wonen op een landgoed in Gelderland dat al eeuwen in het bezit is van de familie Benedict, dus het is een eindje rijden vanaf Amsterdam. Robbert zit achter het stuur, Caro zit half omgedraaid naast hem op de passagiersstoel, zodat ze haar kinderen kan vertellen over de prestigieuze nominatie die haar ten deel is gevallen. Ze reageren met dat typische puberrespect voor alle zaken die niets met bekende mensen of social media te maken hebben.

‘Pellis, dat klinkt goor,’ zegt Teun. ‘Een beetje als tropisch fruit waar de schil vanaf hangt.’

‘Pellis betekent huid,’ zegt Caro.

‘Krijg je nou ook al prijzen als je de hele dag ouwe wijven straktrekt?’ giechelt Sofie. ‘Die zien er allemaal uit alsof ze drie uur tegen de wind in gelopen hebben.’

Soms verlangt Caro heel erg naar de tijd dat Teun en Sofie nog klein waren en mama het allermooiste was wat er op de wereld bestond. Ze aanbidt de grond waarop haar kinderen lopen, nog steeds, maar ze hebben tegenwoordig hun eigen leven, en vooral de veertienjarige Sofie vindt alles wat haar moeder doet extreem gênant. De truc is natuurlijk om nergens op in te gaan, dat weet Caro ook wel, maar soms valt dat niet mee. Helemaal als Sofie laatdunkend doet over haar werk, alsof ze de hele dag niets anders doet dan botox-injecties en liposucties. Het is waar: onder de cliënten van Kliniek Zuid bevinden zich de rich and famous die erop uit zijn zo lang mogelijk zo jong mogelijk te blijven, maar ze heeft ook genoeg patiënten die worden doorgestuurd

door het ziekenhuis vanwege haar expertise. Ze heeft vorige maand nog het buitenoor van een meisje van zes hersteld. Het zijn misschien niet die zaken die bij Valinko aan de talkshowtafel belanden, maar stiekem is het wel die complexe casuïstiek waarvan Caro echt gelukkig wordt.

‘Bij die award gaat het om vrouwen die hun huid te ver doorgebleekt hebben,’ zegt Caro. ‘Vrouwen die een zo licht mogelijke huid willen hebben. Daarvoor zijn de meest verschrikkelijke producten op de markt. Als je een bepaald punt voorbij bent zijn de lipiden vaak onherstelbaar beschadigd en is er geen weg meer terug.’

‘Wie doet er dan ook zoiets?’ zegt Sofie. Ze draait haar hoofd in een aantrekkelijke pose voor de zoveelste selfie van vandaag.

Opeens ergert Caro zich verschrikkelijk. ‘Dat doen ze omdat er heel veel onrecht en vooroordelen bestaan in de wereld. Omdat het idee dat wit mooi is en zwart lelijk, zo ver is doorgedrongen in alle regionen van de samenleving dat die vrouwen soms wanhopige dingen doen in de hoop dat ze dan een leuke man kunnen vinden, een betere baan, een goed leven voor hun kinderen. Niet iedereen heeft jouw leventje, met een groot huis, twee keer per jaar skiën, hockey, elk jaar een nieuwe telefoon en leuke vrienden. Je weet wel, zo’n leven waarin alles mooi is, geen wens on vervuld blijft, alles overal aanwezig is en niemand ooit iets tekortkomt.’

Caro draait zich nijdig terug in haar stoel en kijkt door de voorruit. Ze rijden dwars over de Hoge Veluwe, maar ze is te kwaad om te genieten van het uitzicht.

‘Ze bedoelde het niet zo,’ zegt Robbert.

‘Ik snap niet waarom je ineens zo boos bent,’ zegt Sofie. Ze laat zowaar haar telefoon zakken.

‘Ik ben niet boos,’ snauwt Caro.

‘Je steekt je neus in de lucht,’ zegt Teun. ‘Dan weten we het wel.’

Robbert verbijt een lachje.

Ondanks alles moet ook Caro lachen om haar bijdehante zoon. Teun is altijd de makkelijkste geweest. Als baby sliep hij zoveel dat ze hem gewoon kon meenemen naar haar werk, als kleuter was hij aanbiddeijk, en zelfs nu de puberteit heeft ingezet is hij wonderlijk ongecompliceerd in de omgang. Hij heeft veel vrienden, op school haalt hij alleen maar goede cijfers en ook op het hockeyveld is hij de ster van de club. En toch vertoont hij geen spoor van verwaandheid en is hij altijd in een goed humeur.

‘Ik ben boos omdat...’ Ze onderbreekt zichzelf. Ze weet niet hoe ze het moet uitleggen. Ze wil Teun en Sofie geen schuldgevoel bezorgen omdat ze het goed hebben. Daar hebben ze niet om gevraagd, dat is ze gewoon in de schoot geworpen door haar en Robbert. Nou ja, vooral door Robbert. Caro merkt dat ze het hem af en toe kwalijk neemt dat hij de snobistische conventies die hij van huis uit heeft meegekregen heeft overgebracht op hun kinderen. Toen Teun en Sofie klein waren, was zij net bezig om Kliniek Zuid op te bouwen, dus de opvoeding kwam grotendeels op Robbert neer. Daar heeft hij nooit over geklaagd, en Caro weet dat ze zich gelukkig mag prijzen met een echtgenoot die bereid was een stapje terug te doen, zodat zij zich volledig op haar carrière kon richten. Ze kent niet veel mannen in hun omgeving die hetzelfde hadden gedaan. Maar het heeft wel tot gevolg gehad dat Teun en Sofie met een heleboel zijn weggekomen. Zolang ze maar deden wat in Robberts ogen het enige normale was om te doen – dus hockey, gymnasium

en de juiste vrienden –, kregen ze verder alle vrijheid.

‘Ik ben niet boos,’ zegt ze daarom maar. ‘Het zou alleen fijn zijn als je zou begrijpen dat niet iedereen het zo makkelijk heeft.’

‘Dat weten we,’ zegt Teun. ‘En ik vind het echt hartstikke goed wat je doet voor die vrouwen.’

‘Je bent lief,’ zegt Caro. Als ze zich omdraait ziet ze nog net dat Sofie met haar ogen rolt en opnieuw wegduikt achter haar telefoon. Als ze zou weten dat dat komt doordat Sofie zich voor de zoveelste keer achtergesteld voelt bij haar ideale broer, zou Caro’s ergernis misschien niet direct weer de kop opsteken.

2

Een halfuur later draait de Range Rover een oprijlaan op. De banden knerpen over het grind als ze een groot smeedijzeren hek naderen. In de verte, achter een onberispelijk gazon met kunstig gesnoeide buxussen, rijst landgoed De Rycke in alle grandeur op.

‘Kunnen we weer even normaal doen?’ waarschuwt Robert. ‘Opa en oma zitten niet te wachten op meninkjes.’

Als de imposante voordeur met het koperbeslag openzwaait, worden ze ontvangen door Gretha, de huishoudster die hier al sinds mensenheugenis voor de familie zorgt. Ze gaat hun voor door de lange gang die aan weerszijden volhangt met jachttrofeeën en olieverfschilderijen van Robert's voorouders.

‘Ze wachten op jullie in de salon,’ zegt ze, en ze opent de deur die toegang geeft tot dat vertrek.

‘Robbert!’ zegt Louise Benedict-de Weelde, en ze strekt haar armen uit naar haar jongste zoon. Zijn moeder heeft haar haren opgestoken in een klassieke wrong, haar parels matchen perfect met het beschaafde glimlachje.

‘Kom binnen, jij ook, Caro.’

Robbert en Caro krijgen een plichtmatige omhelzing van zijn moeder en een hand van zijn vader.

‘Hoe is het, jongen?’

‘Goed, pa.’

Daarna zijn Teun en Sofie aan de beurt. Oma houdt Sofie bij haar schouders op armlengte afstand om haar te keuren.

‘Lieve kind, wat heb je nou toch weer aan?’

Sofie lacht haar ongemak weg. ‘Dat is modern, oma.’

‘Ik ben te oud voor modern,’ verklaart Louise Benedict-de Weelde, en ze wendt zich tot Teun. Als bij toverslag verschijnt er een gelukkige lach op haar gezicht. ‘Teun, jongen!’ Ze omhelst hem. ‘Ik zag dat je eerste was geworden bij je scheikundeproject! Precies je opa!’

Teun lacht bescheiden. ‘O, oma, zo belangrijk was het niet, hoor.’

‘Onzin!’ roept zijn oma. ‘Je oom Diederik was precies zo, en je opa ook. Altijd de beste van de klas. Daar hoefden we ons nooit zorgen om te maken.’

Robbert incasseert de niet zo heel bedekte sneer.

‘Komt hij straks ook?’ vraagt Caro.

‘Diederik? Nee, die heeft het veel te druk. De bank is een alliantie aangegaan met Duitsland. Maar dat zullen jullie wel gevolgd hebben via de krant.’

‘Eh... nee,’ zegt Caro. ‘Robbert en ik hebben het druk gehad.’

‘Met de kliniek,’ voegt Robbert daaraan toe. ‘Het gaat zo goed dat we binnenkort gaan uitbreiden.’

‘Misschien hoef je dan zelf de boekhouding niet meer te doen,’ zegt zijn moeder.

‘Ik vind het leuk om te doen.’

‘Natuurlijk, lieverd,’ zegt zijn moeder.

Er valt een stilte, waarin Caro probeert om Robberts blik te vangen, maar hij ontwijkt oogcontact. Ze begrijpt best dat het vervelend is dat zijn moeder niet onder stoelen of banken steekt dat ze een favoriete zoon heeft, en dat dat niet Robbert is, maar aan de andere kant vindt Caro eigenlijk dat hij oud en wijs genoeg zou moeten zijn om dat een keer naast zich neer te leggen. Zij hebben samen een mooi en succesvol leven opgebouwd en zijn ouders zullen toch nooit veranderen, dus waarom blijft hij maar zoeken naar hun waardering?

‘Mama is genomineerd voor de Pedis Award,’ zegt Sofie.

‘Pellis,’ zegt Teun.

Naud en Louise Benedict kijken Caro licht griezelen aan.

‘Wat leuk,’ zegt Louise dan. ‘Je zult wel trots zijn. Ik ben bang dat wij daar nog nooit van hebben gehoord.’

Ze kijkt opzij, naar haar echtgenoot, die vandaag net als Robbert een casual kasjmier sportjasje draagt. Naud schudt zijn hoofd. ‘Dus het gaat goed met die kliniek?’ zegt hij. En dan, zonder het antwoord af te wachten: ‘Dat is mooi. Zullen we gaan zitten?’

Het klinkt als een vraag, maar dat is het niet, dus ze gaan zitten.

‘Hebben jullie een goede reis gehad?’

‘Het duurde lang,’ zegt Sofie.

‘Onzin,’ zegt Naud. ‘Je bent er zo. Diederik heeft een nieuwe wagen van de zaak. Hybride.’

‘Mama was bij Valinko gisteren,’ zegt Sofie in een poging een verpletterende tegenzet te doen. Ze weet zeker dat ze de enige is die weet hoe haar vader zich voelt als opa en oma zo zitten op te scheppen over oom Diederik. Zij heeft

precies hetzelfde probleem met Teun, de droomzoon die alles goed doet. De trots van zijn ouders, de stralende ster van zijn opa en oma. Hij doet het niet expres, maar het valt niet mee om naast zo iemand op te groeien. De beste op het hockeyveld, die moeiteloos de selectie haalde. Hij wel. Die gitaar speelt en altijd de beste van de klas is. Sofie heeft haar hele leven haar stinkende best moeten doen, inclusief bijlessen en extra trainingen, maar overal waar ze kwam, zag ze teleurstelling de kop opsteken wanneer bleek dat ze niet in de buurt kwam van de prestaties van haar grote broer.

‘Over de neus van Ricky Wintertuin?’ voegt ze eraan toe als ze ziet dat opa en oma geen idee hebben waarover ze het heeft. ‘Die had hij gebroken bij de interland tegen Servië. Ze waren bang dat het nooit meer goed zou komen, maar mama heeft hem weer gefikst.’

Er valt een ontstelde stilte, die direct daarna wordt opgevuld doordat Louise een heel ander onderwerp aansnijdt.

‘Teun, ik sprak de ouders van Loïs op de club. Klopt het dat zij naar New York zeilt deze zomer?’

‘Klopt,’ zegt Teun. ‘Het is zo’n *school at sea*-project.’

‘Ja zeg, Gerard zei al zoiets. Wat knap! Je zult haar wel missen. De oudste van Diederik gaat een jaar Oxford doen. Ja, dat meisje komt er wel. Doe Loïs in elk geval onze hartelijke groeten.’

‘Zal ik doen.’

‘Haar vader zit met Diederik in de commissie voor de Stuurgroep van Kapitaalvoorschriften, wist je dat?’

‘Dat is ook een soort boekhouding,’ zegt Naud zijdelings tegen zijn jongste zoon, ‘maar dan anders.’

Naud en Louise moeten hier hartelijk om lachen. Sofie

kijkt geschrokken naar haar vader. Die lacht mee als een boer met kiespijn.

‘Ik ga stoppen met hockey,’ zegt Sofie, in een laatste poging hun de pas af te snijden.

Pas als ze weer veilig in de Range Rover zitten, op de terugweg, wil Caro weten wat Sofie bezielde om zoiets te zeggen waar opa en oma bij waren.

‘Omdat het zo is,’ zegt Sofie. ‘Ik stop ermee.’

‘Maar je doet het al acht jaar! Dat is toch zonde? En je kunt je team niet zomaar in de steek laten.’

‘Alsof jij ooit gehockeyd hebt!’

Caro overweegt of ze op deze sneer in zal gaan, maar besluit dan om dat niet te doen. Het is haar niet ontgaan hoe Sofie haar verdedigd heeft bij haar schoonouders. Dat was lief van haar. Niet dat het nodig is; Caro is veel beter in staat om hun snobisme op te vangen dan Robbert. Ze is van het begin af aan door Naud en Louise weggezet als ‘nieuw geld’. Ze kunnen er niks aan doen, denkt Caro. Dit is hun wereld, hun realiteit, doordesemd van een middeleeuws-feodaal noblesse oblige-syndroom waardoor ze denken het aan hun stand verplicht te zijn om de rest van de wereld met een zekere minzaamheid tegemoet te treden, ook al is die wereld zelf allang geëvolueerd.

‘Ik denk niet dat ze me zullen missen,’ zegt Sofie. ‘Ik heb de selectie niet eens gehaald.’

‘Maar liefje, dat maakt toch niet uit? Als je er maar plezier in hebt.’

‘Nou ja,’ zegt Teun. ‘De vraag is hoeveel plezier je er nog aan hebt als je telkens onderaan bungelt in de competitie en moet spelen tegen HC Appekutteveen.’

Achter het stuur schiet Robbert in de lach, wat hem op een venijnige blik van Caro komt te staan.

‘Hadden we wat vaker moeten komen kijken? Is dat het? Je weet hoe druk ik het heb gehad.’

‘Oké, je hoeft je niet elke keer overal schuldig over te voelen,’ zegt Sofie. ‘Niet alles gaat over jou.’

Caro voelt zich betrappt. Ze weet heus wel dat ze vaak aan het werk is, maar dat betekent niet dat ze niet aan haar dochter denkt als ze een training heeft. Of een wedstrijd.

‘Laat dat kind,’ zegt Robbert. ‘Als het nou onze Teun was... Nog twee wedstrijden en dan zijn ze kampioen!’

‘De coach heeft drie extra trainingen ingelast,’ zegt Teun. ‘We gaan hem pakken, die beker.’

Caro heeft zich omgekeerd in haar stoel en probeert Sofie te peilen. Hoewel Sofie op haar telefoon zit, voelt ze de bezorgde blik van haar moeder als een angstgolf door haar hele lijf slaan. Ze kijkt op van haar scherm.

‘Ik vind er gewoon geen bal meer aan, oké?’

‘Als je het zeker weet,’ zegt Caro tegen Sofie.

Sofie knikt. ‘Trouwens, als ik niet telkens naar training hoef, heb ik ook meer tijd voor mijn huiswerk.’

‘Goeie,’ zegt Caro opgelucht.

‘Ja, als ze met haar “huiswerk” bedoelt: de hele dag op Insta zitten,’ pest Teun.

Sofie stompt haar broer tegen zijn bovenarm. Hij geeft haar een zet terug.

‘Blijf op je eigen helft!’ gilt ze.

Teun en Sofie beginnen te kibbelen op de achterbank. Robbert kijkt glimlachend opzij naar Caro en pakt haar hand. Ze peilt of het wel met hem gaat en ziet tot haar opluchting in zijn ogen dat de middag op het landgoed van

zijn ouders alweer ver achter hem ligt. Af en toe benijdt ze zijn vermogen om alle narigheid gewoon los te laten en te vergeten wat hem niet uitkomt. Dat zou zij ook wel willen, maar helaas is zij meer een topper, iemand die doorgaat met analyseren en oplossingen zoeken totdat het probleem gefixt is. Voor haar werk is dat een goede eigenschap, maar als vrouw en moeder betekent het vooral dat ze zichzelf uitput met zaken waarvan ze eigenlijk wel weet dat ze er geen controle over heeft, maar die ze toch in een eindeloze herhaling de revue laat passeren.

‘Morgen mevrouw De Wit,’ zegt ze. ‘Elf uur. Ik kom meteen als ik klaar ben. Eerst heb ik een mevrouw met een *gummy smile* en dan Shari. Dat red ik wel.’

‘Ik heb een voorstel voor haar dat ze niet kan weigeren,’ zegt Robbert. Er glijdt een zelfgenoegzaam lachje over zijn gezicht.

Caro knijpt in zijn hand, die nog steeds in haar schoot ligt. Ze is hem dankbaar voor zijn stille begrip, voor zijn steun en voor het feit dat ze altijd op hem kan rekenen, dwars door elke storm.

Hoewel de dag uitputtend is geweest, komt ze die nacht maar moeilijk in slaap. Naast haar ligt Robbert op zijn zij te snurken. Hij ademt oppervlakkig en af en toe broemt hij een onverstaanbaar woordje. Caro hoopt dat dat betekent dat hij in zijn dromen alsnog korte metten maakt met zijn ouders. Wat een zegen om zo makkelijk in slaap te kunnen vallen. Wat er ook aan de hand is, Robbert is in dromenland zodra je een deken over hem heen gooit. Zijzelf ligt vaak nog uren te piekeren. Dat kan gaan over de operaties die ze de volgende dag heeft, of over dingen die al gebeurd

zijn, of alles door elkaar heen. Esma, de psycholoog van Kliniek Zuid, heeft eens tegen haar gezegd dat ze dat soort dingen allemaal zou moeten opschrijven, omdat de gedachten ophouden eindeloos door haar hoofd te malen zodra ze op papier staan. Maar voor Caro werkt dat niet. Het enige wat er gebeurt, is dat de gedachten zich nog dieper in haar hersenen griffen, omdat ze er dan ook het beeld van de geschreven woorden bij heeft. Ze weet wat Robbert bedoelde toen hij zei dat hij ‘een aanbod had dat ze niet kon weigeren’. Geld. Maar Caro vraagt zich eerlijk gezegd af of het mevrouw De Wit daarom te doen is. Ze hebben al een paar keer met de weduwe gesproken, maar tot nu toe heeft ze stelselmatig geweigerd zelfs maar over verkoop te praten. Voor Caro is het de enige mogelijkheid om Kliniek Zuid uit te breiden zonder dat ze moeten verhuizen. Ze denkt terug aan de tijd dat ze begonnen op die ene gehuurde verdieping, zij en Marc. En Robbert natuurlijk. In het begin moesten ze worstelen om het hoofd boven water te houden, en alles zelf doen waar ze nu personeel voor hebben. Het waren lange dagen, maar het duurde maar een paar maanden voordat de eerste BN’ers zich bij haar meldden. Daarna ging het van mond tot mond in het chique Amsterdam-Zuid dat er een nieuwe privékliniek was geopend waar je geweest móést zijn. Het is hun sindsdien voor de wind gegaan. De clientèle breidde snel uit, dus huurden ze er een verdieping bij. En daarna nog een. Het ging zo goed dat ze het pand konden kopen. Nu, zoveel jaren verder, hebben ze nog altijd een goede naam op het gebied van huidverzorging, maar ook de complexere gevallen uit het ziekenhuis worden met enige regelmaat aan Kliniek Zuid doorverwezen. Vorige week heeft ze nog een hazenlip hersteld bij een pasgeboren baby.

Het moment dat ze dat prachtige kindje kon terugleggen in de armen van zijn ouders, terwijl er zo goed als niets meer te zien was van de aangeboren afwijking – dat zijn voor Caro de hoogtepunten. Ze wil niet verhuizen. Ze is gehecht aan deze plek, die ze helemaal zelf heeft opgebouwd en die zo dicht bij hun huis is dat ze 's morgens naar haar werk kan lopen. Ze kent iedereen in de buurt en iedereen weet ook wie zij is. Aan de andere kant van hun pand zit een uitgeverij. De enige kant die ze op kan als ze groter wil groeien, is het huis van mevrouw De Wit, die het hele pand bezet houdt, terwijl ze de trap niet eens meer op kan en alleen de benedenverdieping bewoont.

Caro zucht. Ze kijkt op haar telefoon: halfdrie. Over vier uur gaat de wekker. Ze probeert een truc die weleens helpt als ze niet kan slapen: ze doet alsof ze nú moet opstaan. Ze merkt dat het werkt. Bij de gedachte dat ze rechtop moet gaan zitten en haar benen over de rand van het bed moet slaan om aan een nieuwe dag te beginnen, wordt ze onmiddellijk door slaap overvallen.